

senge.“ Det viser sig saaledes, at der er en beklagelig Pladsmangel paa Sindssygehospitalet i Middelfart. Hvert Hospital er jo beregnet for sit Landomraade, men Hospitalet i Middelfart er ikke i Stand til at modtage Patienterne fra det Landomraade, for hvilket det er beregnet. Den mindre Udvidelse, der nu skal finde Sted, er vel neppe tilstrækkelig i Længden, men den er dog saaledes, at man maa hilse den med Glæde. Man maa saa forventelig i Fremtiden søge at naa videre frem og enten ved Opførelse af nye Sindssygehospitalet eller ved en gennemgribende Udvidelse af bestaaende skaffe Plads for de uheldige Mennesker, som skal optages paa Sindssygeanstalterne.

Der er derimod nogle andre Bevillinger paa Socialministeriets Budget, med hvilke jeg desværre ikke kan udtale nogen Tilfredshed, idet jeg tror, at disse Bevillinger, der ligesom de tidligere omtalte drejer sig om Middelfart Sindssygehospital, er anslaaet for lavt. Det gælder Bevillingen til Beklædning og Linned til Funktionærer og Patienter, Inventar o. s. v. i Sindssygehospital. Den lokale Direktion havde for Finansaaret 1925—26, altsaa indeværende Finansaar, stillet Krav om en Bevilling til Beklædning paa 58 340 Kr., hvilken Bevilling af Direktøren for Statens Sindssygehospitalet blev nedsat til 48 000 Kr., som blev bevilget paa Finansloven; for Finansaaret 1926—27, hvor der regnes med 50 Patienter mere, havde den lokale Direktion begæret i alt 69 262 Kr. til Beklædning, medens Direktøren har nedsat Bevillingen til 50 000 Kr., af hvilke man endda kalder de 7 000 Kr. for ekstraordinært. Til Lagener, Sengeklæder o. s. v. havde Direktionen for 1925—26 begæret 60 813 Kr., medens der paa Finansloven kun bevilgedes 50 000 Kr., og for Finansaaret 1926—27 havde man stillet Krav om 65 500 Kr., der af Direktøren er nedsat til 50 000 Kr., hvoraf 8 000 kaldes ekstraordinært. Jeg har haft Lejlighed til at gennemgaa hele Sindssygehospital, gøre mig bekendt med dets Arbejde, se, i hvilken Tilstand dets Beholdning af Beklædningsgenstande, Sengemateriel o. s. v. er, og jeg kan forsikre for, at de Krav, den lokale Direktion har stillet, utvivlsomt ikke er overdrejet. Af det, der findes der af Underbeklædning o. s. v., er en stor Del saa forstoppet og forlappet, at man vanskeligt kan finde Originalen, det er gaaet saa vidt, at man, naar man har haft Vask, ikke har haft tilstrækkeligt til at skifte med, men har maattet holde Patienterne i Sengen, fordi man ikke har kunnet give dem Klæder,

saa de har kunnet bevæge sig oppe i det fri. Jeg tror derfor, at de Bevillinger, der foreslaas stillet til Raadighed for Finansaaret 1926—27, er for smaa, og jeg henstiller til den højtærede Socialminister at søge dem forhøjet ved anden Behandling, saa de i højere Grad, end Tilfældet er, bliver tilstrækkelige til Vedligeholdelser og Nyanskaffelser.

Som bekendt er der for nogle Aar siden gennemført en ny Ordning med Hensyn til vore Sindssygehospitalet. Tidligere var de lokale Direktioner, der bestod af Overlægen og to Mand, valgte af Justitsministeriet, eneraadende eller ret eneraadende indenfor Hospitalets Omraade. Det var dem, som skulde gøre Indstillinger til Ministeriet, og som stod i direkte Rapport til dette. Derfra er man gaaet over til at ansætte en Direktør, under hvilken alle Statens Sindssygehospitalet sorterer, og som nu udgør Mellemlæddet mellem Ministeriet og Sindssygehospitalet, og som indenfor dette Omraade samler alt, hvad der vedrører disse Statsanstalter. Jeg er ikke i Stand til at bedømme, hvorvidt det nye System er at foretrække for det gamle, jeg skal vel vogte mig for at angribe det, thi det er meget muligt, at man ved at samle det hele paa een Haand, foretage fælles Indkøb o. s. v., er i Stand til at faa det noget billigere for Staten end hidtil, men naar Forholdene udvikler sig paa den Maade, at det gaar ud over Patienterne, at disse stakkels Mennesker med Hensyn til Beklædning og forskelligt andet er udsat for at blive daarligt behandlet, og naar de, der skal arbejde omkring paa Hospitalet, udtaler deres Frygt for, at de mister baade Arbejdslyst og Arbejdsglæde ved den Maade, hvorpaa de behandles af Direktøren, er der, selv om Systemet ikke er forkert, dog maaske nogen Grund til at nære Frygt for, at det er en uheldig Mand, man har faaet anbragt paa den Plads, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Socialminister i nogen Grad at have det med i sine Overvejelser, om det nu ogsaa er rigtigt at følge Forenklingskommissionen i helt at afskaffe de lokale Direktioner, om det ikke vilde være fornuftigt at bevare disse som en Art Modvægt imod Direktørens maaske lovlig haardhændede Administration. Økonomisk set betyder det uhyre lidt for Staten, for det Vederlag, disse Direktioner faar, er meget lille.

Den højtærede Justitsminister vil jeg gerne sige Tak, fordi han har bebudet at ville foreslaa en Udvidelse af søndre Landsret, saa vi faar en særlig fynsk Afdeling med Embedskontor i Odense. Den højt-